

STANOVISKO VLÁDY

**k návrhu poslanců Pavla Růžičky, Andreje Babiše, Jana Hamáčka a dalších na vydání zákona, kterým se mění zákon č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů
(sněmovní tisk č. 1027)**

Vláda na své schůzi dne 26. října 2020 projednala a posoudila návrh zákona, kterým se mění zákon č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zaujala k němu **souhlasné stanovisko**, přičemž upozorňuje na některé níže uvedené skutečnosti, které považuje za vhodné zohlednit v rámci dalšího legislativního procesu.

1. Vláda upozorňuje, že kategorizace staveb z hlediska požární bezpečnosti je již částečně řešena v rámci vládního návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím stavebního zákona (sněmovní tisk č. 1009). Předložený poslanecký návrh zákona se od uvedeného vládního návrhu zákona odlišuje v navrhované formě vyjádření hasičského záchranného sboru, vládní návrh zákona uvádí jako formu projevu vůle hasičského záchranného sboru jako dotčeného orgánu vyjádření, předložený poslanecký návrh pak závazné stanovisko. V rámci navazujícího legislativního procesu, by měl být řešen vzájemný vztah těchto úprav tak, aby nedošlo k nežádoucím duplicitám, popřípadě rozpornosti přijatých úprav.
2. Vláda zároveň doporučuje upravit navržené znění § 31 odst. 5 zákona o požární ochraně, podle kterého se za nadřízený správní orgán považuje osoba stojící v čele správního orgánu. Daná konstrukce je zpravidla vyhrazena pro případy, kdy správní orgán nemá žádný jiný nadřízený správní orgán, typicky ministr má postavení nadřízeného správního orgánu vůči ministerstvu, ačkoliv je součástí jeho organizační struktury. Lze mít pochybnosti o potřebnosti navržené úpravy, zejména pak ve vztahu ke krajskému ředitelství hasičského záchranného sboru. Úprava by mohla vyvolávat otázky ve vztahu k objektivitě přezkumu závazného stanoviska, a to i s ohledem

na formulaci ustanovení, které by v krajním případě vedlo k rozštěpení úlohy nadřízeného správního orgánu, neboť navržená formulace zřejmě míří pouze na případy, kdy je závazné stanovisko měněno nebo potvrzováno v rámci odvolacího řízení (tj. při postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu) a nevztahuje se na případy, kdy je závazné stanovisko předmětem přezkumného řízení (ve smyslu § 149 odst. 6 správního řádu).

3. Vláda upozorňuje, že podle navrhovaného § 8 odst. 1 zákona o požární ochraně se opatření vztahuje pouze na zařízení sociálních služeb, které poskytuje služby sociální péče formou pobytových služeb podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů. Navrhovaná právní úprava tak nebude dopadat na pobytové odlehčovací služby. Do zařízení pobytových služeb ale naopak náleží i chráněné bydlení. Cílem navrhované právní regulace však takové zařízení zřejmě být nemělo, neboť chráněné byty jsou určené pro standardní bydlení, stejně jako byty pro osoby, které nejsou klienty sociálních služeb. Jsou součástí bytových domů nebo se jedná o samostatný dům v bytové zástavbě. Mělo by se k nim proto přistupovat stejně, jako ke každému jinému domu a bytu. V těchto zařízeních jsou pouze jednotky klientů v samostatných domácnostech. S ohledem na výše uvedené nejasnosti není zřejmé, zda se jedná o záměr předkladatele a skutečně měl v úmyslu sociální odlehčovací služby v pobytové formě vyloučit, nebo jde o nedopatření. V každém případě by měla být dikce předmětného ustanovení upravena tak, aby bylo jasné, zda pod navrhovanou právní regulaci shora uvedené sociální služby spadají či nikoliv.
4. Vláda má za to, že zákonné zmocnění uvedené v § 39 odst. 2 zákona o požární ochraně by bylo vhodné doplnit o základní kritéria kategorií staveb uvedených v § 39 odst. 1 a o rámec postupu pro zařazení stavby do těchto kategorií.
5. Vláda také upozorňuje na skutečnost, že přechodné ustanovení obsažené v čl. II bodu 1 návrhu zákona výslovně nestanovuje přechodné období 3 let, které by měli mít stávající poskytovatelé sociálních služeb poskytovaných ve formě pobytových služeb na zajištění souladu jimi používaných staveb s požadavky podle § 8 odst. 1 návrhu nového znění zákona o požární ochraně. Uvedené ustanovení namísto toho stanovuje totožnou povinnost, která je obsažena právě v návrhu § 8 odst. 1, avšak toliko s účinností od 1. ledna 2024. Aplikace § 8 odst. 1 na tyto budovy však výslovně vyloučena není. Pro vyloučení pochybností o vztahu obou ustanovení by vláda považovala za vhodnější, aby přechodné ustanovení stanovovalo, že poskytovatelé sociálních služeb ve formě pobytových služeb, kteří tyto služby poskytují přede dnem nabytí účinnosti návrhu

zákona, musí zajistit splnění povinnosti podle § 8 odst. 1 a 2 návrhu zákona do 3 let ode dne nabytí jeho účinnosti.

6. Zároveň vláda doporučuje upravit ustanovení § 9 doplňované návrhem do zákona o požární ochraně tak, aby se vedle nemovitých národních kulturních památek vztahovalo i na nemovité kulturní památky.